

הקופסה / רעות וייס

דרך הגישה נשארה כשהייתה. הוא נסע בה לאיטו, מתבונן בשדרת האקליפטוסים, והתרגשות אחזה בו פתאום, כשהבין שזו פעם ראשונה שהוא נוהג עליה. מעולם עוד לא נהג עליה, מעולם עוד לא נהג בכלל כאן, בקיבוץ.

זה לא שלא היה להם אוטו כשגרו כאן, הם הרי היו "משפחת חוץ", ולאנשי החוץ יש מכוניות, הם עשירים, הם לא כמו אנשי הקיבוץ. אבל הוא היה אז ילד, ולא הכיר את דרכי הגישה לקיבוץ מזווית הראייה של הנהג, אלא רק מהזווית של היושב במושב האחורי, מצמיד פניו לשמשת החלון. הוא עלה וירד באמפ, ועוד אחד, הם לא שינו את מספר הבאמפים. פעם היה כאן שומר, הוא זוכר, ועכשיו אין איש, אבל יש בוטקה. אולי הוא שומר רק בלילה.

גם מגרש החנייה נשאר כשהיה, ריבוע אספלט קטן, שמספיק לארבע מכוניות בדיוק, ושלידו כבר נראים הדשא והבתים, בתי הקיבוץ. והנה אפילו הבית שלו, הוא רואה אותו מכאן. הוא חנה, היה בדיוק עוד מקום עבורו. השתנו הזמנים, אה? לא רק לאנשי חוץ יש עכשיו מכוניות. או שיש כאן הרבה אנשי חוץ. המגרש היה סלול בצורה טיפשית, היית חייב לצאת ברברס, ולא ראית את הכביש שממנו הגעת, עד שחצי הרכב כבר היה על הכביש. טוב, הוא ידאג לזה בדרך חזרה. זיכרונות מרים הציפו אותו, והוא סילק אותם במחי יד, וחש בוז פתאומי כלפי עצמו. זה עוד מכאיב לך? לך?

הוא יצא מהטסלה, טרק את הדלת, וחש בהתרגשות המרגיזה הזו, זו שחזרה אליו לאורך כל הנסיעה, זו שלא הצליח לסלק. השמש סנורה אותו, זה היה יום נעים לשם שינוי. הוא פתח את הדלת שהרגע סגר, ושלף את משקפי השמש.

הייתה שעת צהרים, ובחוץ לא נראתה אף נפש חיה. בטח כולם ישנים. הילדים בכלל חוזרים מבית הילדים בארבע, או ככה לפחות זה היה בזמנו, אז להורים יש שקט.

זה דווקא התאים לו. הוא יעשה את מה שבא לעשות ויסתלק מכאן, הוא בכלל לא רוצה להיות כאן. הוא גם לא רוצה שיראו אותו כאן, ואין לו כוח לשמוע מה שיגידו. למרות שזה יכול להיות מעניין לשמוע. זו תהיה מין נקמה מתוקה. אבל, התנער פתאום, אין לו צורך בנקמות.

הוא התחיל ללכת, בוחר בדשא ולא בשביל, כמו שתמיד עשה, כמו אז. כל הליכה לכיוון הבית, כל דריכה על הדשא, החזירה זיכרון.

כאן הוא הלך יחף, ופתאום עבר לידו נחש צפע, ואבא צעק, ואימא רצה לעברו, והשכנה המגעילה מאחור, נו איך קראו לה, סמדר, הסתכלה עליו באדישות, והבעל שלה רץ החוצה והרג את הנחש. כאן הוא היה משחק עם מאור, ועם שרון.

כאן, מאחורי הבית שלו, היה עץ גויאבות, ולפעמים הוא היה קוטף ממנו את הפירות, ופעם הוא נגס בפרי והכול היה מלא תולעים, ומאז הוא לא מסוגל לאכול גויאבות. עד היום. הוא לא הצליח לראות אם העץ עדיין כאן, כי בא מהצד השני של הבית. טוב, זה לא כזה חשוב.

הבית שלו היה הראשון בשורת בתים, ששביל קטן הוביל אליה. מאחוריו הייתה שורת בתים נוספת, וגם לפניו, במעלה הדרך המובילה אל חדר האוכל, היו עוד שורות בתים. אבל השורה שלהם הייתה מיוחדת, יוצאת דופן. היו בה רק שני בתים. כשגרו כאן אז, השכנים שלהם היו זוג נחמד, גם הם אנשי חוץ. אולי אלה הדירות שמקצים לאנשי החוץ? אם אפשר לקרוא לזה דירה...

הוא נעמד מול הבית שלו, ופתאום חש מבוכה. הוא לא באמת תכנן מה יעשה מכאן, מהשלב הזה. הוא לא יכול סתם להיכנס. מישהו גר כאן!

או שלא? הבית שלו נראה נטוש, וכך גם הבית הצמוד. הוא זכר איך הבית הקטן הזה – מה, זה ממש קרוון! – איך הבית הזה היה צריך להספיק לכולם, והוא, אייל ונעמה היו ישנים שלושתם באותו חדר. ונעמה הייתה תינוקת בת חודשיים. היה לה לול. והוא זכר איך הם היו יושבים מחוץ לבית בימים שבהם היה נעים בחוץ, כמו היום.

אבל עכשיו החדר, או הבית, או איך שרוצים לקרוא לו, נראה נטוש לחלוטין. על הדלת היה קטע מגורד ומקולף, כאילו פעם היה מודבק כאן שלט עם שם של מישהו, והסירו אותו. הקירות החיצוניים היו מכוסים במטפסים, והרצפה הייתה מזהמת. שברי רהיטים היו מוטלים בחוץ.

זה לא העציב אותו. הבית הזה כבר מזמן לא שלו. בכלל, המראה של הבית לא ריגש אותו. דרך הגישה ריגשה אותו הרבה יותר. הוא גם לא זוכר הרבה מהבית. רוב הזיכרונות הם דווקא ממקומות אחרים בקיבוץ.

הוא הגיע להחלטה, ודחף את הדלת. היא נפתחה בחריקה, חושפת בית ריק מכל רהיט.

להיות בתוך הבית הרגיש מוזר. זה היה שלו, ועם זאת, כמעט כלום לא נשאר כמו שהיה. הוא גם אף פעם לא ראה את הבית ריק כל כך, עם רצפה עירומה ומלוכלכת. זיכרון מטושטש של הבית לפני שהם עזבו הבזיק במוחו, ואז באמת רובו היה ריק. זה היה זיכרון שלא חזר אליו עד לאותו יום, והיה בזה משהו מלהיב, בלזכור לראשונה משהו, שהיה לך בראש חמש עשרה שנה, רק אף פעם לא חשב להופיע.

טוב, קדימה ניר, באת לכאן למטרה מסוימת. העובדה שאין כאן אף אחד עוזרת מאוד, למרות שגם אם היו כאן זה עדיין היה יכול להצליח. הוא צעד לעבר חדר השירותים, משאיר סימנים בכל צעד שעשה, על הרצפה שהייתה מכוסה באבק ובחומר נוסף, לבן ולא ברור, אולי אבקת סיד. החדר נותר כשהיה, רק בלי החוברות של אבא זרוקות ליד האסלה. הוא התכופף אל מתחת לכיור, וחרדה הציפה אותו. מי אומר שזה עדיין שם? יכול להיות שבמשך כל השנים האלה איש לא גילה את המחבוא? הוא נשף אוויר בקול, הוציא מכיסו את המברג שהביא אתו מבעוד מועד, והכניס אותו בעדינות אל בין הבלטות שמתחת לכיור, בצמוד לבלטה עם ציור של דוב עליה. מדהים שעוד אפשר לזהות שזה דוב! לרגע חשב שהם מילאו את הסדקים, שהיא כבר לא נשלפת החוצה, אבל התברר שזה רק לכלוך בן כמה שנים, והוא הכניס והוציא את המברג, עד שהעיף את כל הכלוך, ואז הכניס את המברג שוב, ובתנועה מיומנת היטב, שלף את הבלטה החוצה.

הוא כמעט שלא שלח מבט נוסף על שקית הניילון הכהה שחיכתה לו שם, עוטפת משהו שנראה כמו קופסה מלבנית, ומייד תחב אותה במהירות לכיס הדגמ"ח שלבש, החזיר את הבלטה למקומה, התרומם וברח משם. רגעים אחדים קודם לכן עוד חשב להסתובב מעט בבית, לגשת לראות את חדרו משכבר הימים. עכשיו כל מה שרצה הוא לברוח משם. פשוט לברוח. כשיצא מהבית וסגר אחריו את הדלת, נשם נשימה עמוקה והתרחק עוד יותר, ממש ירד מהשביל, וחזר לשביל הראשי, זה שמוביל למעלה אל חדר האוכל.

בושה מילאה אותו, והוא חש בסומק מציף את פניו. פחדן אחד. אבל הוא ידע שהוא לא רוצה שיראו אותו שם, שלא יקשרו. ואם כבר יראה אותו מישהו, עדיף שלא יראה אותו שם. שלא יהיה שום רמז. מפני שלא "טייל" בתוך ביתו, הרגיש עכשיו שהוא חייב לטייל בקיבוץ עצמו. הוא עלה חלק מהעלייה, אבל לא המשיך לכיוון חדר האוכל, אלא פנה שמאלה, לעבר בתי הילדים. רוב הדברים התרחשו כאן,

ושוב צפו ועלו בעיני רוחו זיכרונות רבים. הפעם לא נלחם בהם, אלא איפשר להם למלא את מוחו, ואפילו קיבל אותם בברכה. אולי ככה יתמודד סוף-סוף עם העניין, אחת ולתמיד.

הכביש היה כעת רחב, והוביל לעבר חמשת בתי הילדים, בהם למדו תלמידי כיתות א' עד ה'. מכיתה ו' היו לומדים בקיבוץ השכן, והוא נוכח להפתעתו שאינו זוכר את שמו. טוב, בכיתה ו' הוא כבר לא היה כאן.

כשהיה ילד, הרגיש שהוא הולך המון זמן, מביתו עד לבית הילדים. כעת התברר לו שהדרך היא ממש קצרה, משהו כמו שתי דקות הליכה. הוא כמעט הגיע לבית הילדים "שלו", עדיין בלי לפגוש אף אדם, כשהאייפון שלו צלצל.

זה היה מספר לא מזוהה, והוא שקל לא לענות, אבל המחשבה שהוא יכול להחמיץ שיחה משחר פתרה כל דילמה. חוץ מזה, הדיבורית שלו במכונית ממש לא משהו, ואנשים בקושי שומעים אותו כשהוא בנסיעה, אז עדיף בכל מקרה שיענה עכשיו, גם אם זה לא שחר.

"נירוש מאמי, לאן נעלמת? יש לנו חזרה עכשיו!"

"שגיא, ביקשתי מיאיר שבע פעמים שיגיד לך שאנחנו דוחים את זה למחר!" הוא הרגיש שפניו מתלהטים שוב.

"קטעים אתך אחי, אני רק צוחק עליך קצת... האמת, התקשרתי לשאול אם שחר כבר הודיע משהו." עכשיו פניו התלהטו עוד יותר, אבל הוא נשם עמוקות וניסה להרגיע את עצמו. מיותר להתרגז בגלל שגיא.

"לא, הוא לא הודיע כלום."

"איזה חלאה! אני מציע שנשיג סוכן אחר. מי הוא חושב שאנחנו?! לעכב ככה את "עששת"?" טרקטור עבר פתאום, נושא את האדם הראשון שניר ראה בקיבוץ הדפוק הזה, ומחריש את המשך דבריו של שגיא. ניר הסתכל לעברו רק כשכבר ממש היה מולו, האיפון עדיין צמוד לאוזנו. זה היה אדם מבוגר, שניר לא הכיר. הוא הסתכל בניר במבט משועמם, והמשיך לנסוע.

"...שליאור אמרה שאני סקסי יותר עם טוקסידו, מאשר בראד פיט עם ספידו! קצת זקן, אבל עדיין."

"שגיא, אולי נדבר יותר מאוחר, אני באמצע משהו."

"הבנתי אותך! אז תודיע לי ברגע שתדע משהו, הא?" שגיא, כתמיד, לא לקח שום דבר אישית. זו הייתה אחת התכונות הבודדות שלו שניר הצטער לפעמים שאין לו עצמו. הוא לקח הרבה דברים באופן אישי.

לאחר שהחזיר את המכשיר לכיס, חזר להתבונן בבית הילדים ובגן השעשועים הצמוד אליו, אבל הרגע כבר נהרס. הוא היה סתם בחור בן 26 שעומד לבדו באיזה קיבוץ זר, משוחח בטלפון. הוא הפנה את גבו לעבר בית הילדים וחזר אל האוטו. בסך הכול, עשה את מה שבא לכאן כדי לעשותו. אבל תחושת החמצה מילאה אותו, והוא לא יכול היה להיפטר ממנה. מתברר שעמוק בפנים הוא כן רצה לפגוש מישהו, לדבר עם מישהו, לראות את המבטים בעיניים שלהם, את אי הנעימות. הוא ידע שמיוזמתו לא יחזור לכאן, ושזו בעצם הייתה ההזדמנות היחידה והאחרונה. בכל זאת צעד לרכבו, נמנע בהפגנתיות מלהסתכל שוב לעבר ביתו. עדיף לזכור אותו כמו שהיה אז, ולא איזו ערמת בטון מעופשת ומלאה בצמחים.

הטסלה עמדה שם, קורצת ומפתה. ניר נכנס לתוכה, התניע ועמד להתחיל לנסוע, כששחר צלצל, ואפילו ממספר מזוהה.

שירי הייתה מעוצבנת. זה היה ממש יום רע גם ככה, ועכשיו זה!

"את יודעת שיכולים לפטר אותי בגלל זה, נכון נועה?"

"שירי!" נועה הייתה היסטרית. "אם לא תבואי בקרוב, אני לא יודעת מה אני אעשה. את היחידה שיכולה לטפל בהם! אני מפחדת שהם תכף יאכלו אותי! ואחרי שהם יגמרו איתי הם ילכו לטפל בשכנים."

"טוב, טוב, בסדר. אני באה. אבל ייקח לי איזה רבע שעה, אז תנסי להרגיע אותם בינתיים. פשוט תנעלי אותם בחדר של צח, בסדר? תפתי אותם לשם עם חתיכת פסטרמה, יש במקרר, ואז תנעלי את הדלת, אני נעלתי אותם שם אתמול. בסדר? ותירגעי!"

"קל לך להגיד! את לא נמצאת כאן תחת התקפה. אוי אלוהים! אני חייבת ללכת!" נהימה ברורה נשמעה, והשיחה נותקה.

שירי נשמה עמוקות, חטפה את התיק שלה, ודהרה החוצה. היא אפילו לא אמרה לגיורא מה ולמה, גם ככה אין לו כבר סבלנות אליה. אולי אם תסביר לו בדיעבד, עוד יש לה סיכוי לצאת מזה. למרות שנראה לה שלא. ואולי גם זה לטובה. כבר מזמן היא לא נהנית לעבוד כאן.

הדרך הייתה פנויה, לפחות זה. זה היתרון בלצאת מהעבודה בשעות שעוד אין פקקים בכבישים. היא קיוותה שאף שוטר לא הציב איזה מארב, והתחמקה באלגנטיות ממצלמות, מאיטה לידן, ומאיצה מייד אחריהן, ממשיכה בדהירה המטורפת. שירי טו דה רסקיו.

נקווה שהיא עוד בחיים. איזה דיכאון שהם היו צריכים להתעורר דווקא כשנועה שם וצח לא. לפעמים הם ישנים עד מאוחר, למה לא היום? על מה הוא חשב, להשאיר את החברה שלו איתם?! אם היא הייתה נועה, רק על כזה דבר היא הייתה זורקת את צח מכל המדרגות. ומצד שני, אם היא הייתה נועה, היא ממש לא הייתה בוחרת בצח. נועה, שיכולה לבחור את כל מי שהיא רוצה!

נופים מטושטשים חלפו על פניה, הים משמאלה. כמה הוא יפה! והיום הוא גם רגוע. לפני שבוע הייתה כאן כזו סערה, שנים שלא ראתה אותו כל כך סוער.

היא פנתה ימינה בחדות, עוזבת את הכביש המהיר, עברה את הקניון, ופנתה שמאלה בכיכר. וואו, נראה לי שממש שברתי שיא! חשבה לעצמה, בשעה שטסה את שני הבאמפים, האוטו נאנק בכאבים.

היא חתכה בבת אחת ימינה כדי להיכנס לחנייה שלה, וגילתה מאוחר מדי שהיא כבר מאוכלסת.

"נועה, את בסדר? אני צריכה שתרדי למטה ותעזרי לי. נועה, את שומעת אותי?"

"כן, אני באה. פשוט התחבאתי למעלה, למקרה שהם יצליחו לצאת מהחדר של צח. אין לך מושג איזה סיפור זה היה לנעול אותם. אוף, אני שונאת את המדרגות אצלכם בבית. הן אף פעם לא נגמרות. את לא יודעת מה... פאק, מה קרה?!"

"פגעתי בו עם האוטו. אני צריכה שתעזרי לי להכניס אותו פנימה. הוא כבד, ואני בכלל לא בטוחה שהייתי צריכה להזיז אותו."

"רגע, מה את מתכוונת פגעת בו עם האוטו? דרסת אותו?"

"מספיק קרוב. את מוכנה לעזור לי? ככה. כן. זהו, בואי נשכיב אותו על הספה."

"שירי, זה... זה ניר חולם? את הרגת את ניר חולם! אני לא מאמינה!"

"לא הרגתי אותו. הוא חי. הייתה לו כרית אוויר באוטו, הוא יהיה בסדר. אני מקווה."

"אבל מה עושה ניר חולם בקיבוץ?"

"הוא גר כאן פעם, לא ידעת? לפני, לפני חמש עשרה שנה. הוא היה איתי בכיתה."

"את היית בכיתה עם ניר חולם?"

"כן, ותאמיני לי שלא התרגשתי. את יודעת שהוא לא תמיד היה זמר מפורסם, נכון?" היא לא יכלה להימנע ממעט סרקסטיות, מוציאה את התסכול על נועה. היא הייתה מעוצבנת מכל הסיטואציה, וגם מבוהלת. מה אם קרה לו משהו? היא, שהייתה חגורה, הרגישה את ההתנגשות בכל כוחה. הוא לא היה עם חגורה, סתם ישב מסכן בתוך האוטו, מוכן לתזוזה. או שרק הגיע. המנוע שלו, בכל מקרה, פעל, אבל האוטו כיבה את עצמו כשהיא סגרה את הדלת אחרי שמשכה את ניר החוצה. מכונית מעצבנת, אפילו אחרי תאונה היא עובדת מושלם. אוף! למה הוא היה צריך לחנות שם! אף אחד לא חונה שם, כולם יודעים שזו החנייה שלה!

ומאיפה לו לדעת, מטומטמת אחת?!

"כמה שהוא יפה!" הגיגיה של נועה החזירו אותה לעולם המציאות.

"נועה, הכלבים נעולים?"

"כן. נעולים לגמרי. מצדי שיהרסו לצח את החדר. תגידי, מה עם האוטו שלך?"

"בואי נגיד שהוא לא יצא מזה טוב. אבל זה כלום לעומת האוטו שלו."

"ו, את גם הרגת את ניר חולם וגם הרסת לו את האוטו. איזה אוטו היה לו? אוטו של מתלהבים?"

בטח היה לו אוטו של מתלהבים. תני לי לנחש, פורשה? ב.מ.וו?"

שירי נשכה את שפתייה, מחשבותיה דוהרות קדימה, לא טורחת לענות.

"אבל מה הוא בכלל עשה כאן עכשיו, אם עזב את הקיבוץ לפני חמש עשרה שנה?"

"מאיפה לי? אולי הוא בא לבקר מישהו. אולי הוא בא להיזכר. אני יודעת? למרות שתהרגי אותי במה

יש לו להיזכר. אנחנו לא בדיוק עשינו לו חיים קלים כאן. הוא היה ילד חוץ, את יודעת. והוא היה שמן."

"ניר חולם, שמן! אני לא מאמינה."

"תאמיני."

שתיהן השתתקו, מביטות בחזהו של ניר עולה ויורד. שירי התלבטה אם להתקשר למרפאה, ואז

נזכרה שהיום הרופאה היא דניאלה, והחליטה לחכות עוד קצת.

"תגידי, את יצאת בסדר מהתאונה?" נועה נזכרה פתאום לדאוג גם לשירי.

"כן, אני בסדר." היא הרגישה מטומטמת ומיותרת לחלוטין. למה בכלל באה? זה לא הועיל בדבר. נועה הסתדרה בכוחות עצמה, ועכשיו שירי תאבד את מקום עבודתה, ובנוסף היא גם פגעה בניר חולם, שגם ככה זוכר לה בטח מספיק דברים.

היא בחנה את פניו היפות. כל אחד ידע איך נראה ניר חולם, אבל זה היה שונה מלראות אותו בעיתון או בטלוויזיה. זה גם היה שונה בשביל מי שראה אותו לפני חמש עשרה שנים, ילד שמן ודחוי, משפיל את פניו כשהם שרים לו את השיר שחיברו עליו. שהיא חיברה עליו. תחושות חרטה ובושה מילאו אותה, והיא נאבקה בהן בכעס. עברו חמש עשרה שנים לעזאזל! זה לא אשמתה, איך שהתנהגה כשהייתה ילדה. היא לא כזאת כיום, וזה מה שחשוב.

הוא נאנח, ופקח עיניים.

הן הסתכלו עליו בדאגה. "אתה בסדר?"

מבטו נע משירי אל נועה, ושב והתביית בשירי. "את!"

"כן, אני. אתה זוכר אותי? אני שירי אלעד, היינו ביחד בכיתה ה'."

"את שרת עליי את השיר!" הוא התבונן בה בעיניו הגדולות, והיא הרגישה את לחייה מתלהטות. איך ידעה שזה מה שיזכור!

"כן. ואני באמת מצטערת. אני גם זו שנכנסה לך עכשיו בטסלה, אבל זה ממש לא היה בכוונה. אתה בסדר?"

"אה-אה! אוטו של מתלהבים!" מלמלה נועה.

ניר הסתכל עליהן במבט מבולבל, ואז, להפתעתה הרבה של שירי, חייך. זה היה חיוך מקסים, והיא מצאה את עצמה נמסה שלא מרצונה.

"את זו שהתנגשה בי? איך עשית את זה?"

"בכישרון."

הוא התרומם לאיטו למצב ישיבה, נשען על הכריות הגדולות של הספה שלהם, עמוסת הקטיפה הסגולה. הפעם לפחות היא הוכיחה את עצמה כמועילה.

נועה השתעלה בקול, ובצורה הכי לא מקורית בעולם.

"אה, ניר, זאת נועה. נועה, זה ניר."

"נעים מאוד," אמר, ולחץ את ידה של נועה, שנראתה כאילו היא זו שעומדת להתעלף בכל רגע. היא לחצה ולחצה את ידו עד ששירי נאלצה להפריד בין ידיהם. נועה לא הפסיקה לדבר, ונראתה כמו מעריצה נלהבת, שזה באמת מה שהייתה.

"וואו, אני לא מאמינה! ניר חולם! שתדע לך שאני כל כך שמחה לראות אותך! אני ממש שמחה שאתה כאן! אני לא מתכוונת כמובן שאני שמחה ששירי פגעה בך, אבל זה בכל מקרה אשמתה של שירי ולא שלי, ובכל מקרה הרווחנו מזה, כי הנה אתה כאן! ואתה יותר יפה אפילו במציאות מאשר בתמונות!" היא אמרה את כל זה בנשימה אחת, ושירי וניר הביטו בה המומים למדי. שירי הצטערה על שצח לא פה, שיראה את חברתו בכל תפארתה. זו פעם אחרונה שהיא מסכנת את צווארה בשביל נועה. "טוב, אני אשאיר את שניכם לבד עכשיו, אני צריכה ללכת לבדוק מה שלום הכלבים!" הכריזה נועה פתאום, ושירי הביטה בה בהפתעה.

"אל תעשי שום דבר אידיוטי בבקשה!" קראה אחריה. החדר של צח היה למטה, בכל מקרה, ונועה ממש לא הלכה לכיוון חדרו. לאן היא ממהרת להסתלק? יכול להיות ש...? היא הספיקה לקלוט את הטלפון בידה. נפלא. בעוד דקה כל הטיקטוק יידע ששירי דרסה את ניר חולם. יכול להיות שהיא הספיקה אפילו לצלם אותו?

"היא בסדר?" שאל ניר בהפגנת רגישות מפתיעה.

"כן, אל תתרגש בגללה. סתם קצת הערצה על הצהריים. תרצה שאני אביא לך קרח בשביל הראש?" "מאד. תודה. אבל אל תדאגי, לוקח יותר מתאונת דרכים בתוך אוטו חונה כדי לחסל אותי." "טוב לשמוע. לא הייתי רוצה ברזומה 'הרגה את ניר חולם'. 'התעללה בניר חולם', זה יותר ממספיק בשבילי," אמרה, והסתובבה לכיוון החדר שכנראה היה המטבח.

הוא הסתכל עליה, ולא ידע אם דיברה ברצינות או בציניות, ואם הוא יכול להבין מזה שהיא מצטערת או לא מצטערת על חוויות ילדותם המשותפת.

היא נעלמה מטווח ראייתו, והוא נשען שוב לאחור על הספה המוזרה שעליה שכב, ועצם עיניו. הראש שלו פעם באלימות, וגם הגב והצוואר כאבו. מעניין אם יוכל לנגן בחזרה מחר. מחשבות רדפו זו את זו במהירות. למה הוא בכלל היה באוטו? אה, כן, השיחה עם שחר. ההצעה המפתה והבעייתית. הוא נזכר איך סיימו לדבר, הוא אמר לשחר שיחשוב על זה וניתק, וממש רגע לאחר מכן שמע את חריקת

הבלמים והאוטו התנגש בעוצמה באקליפטוס, וכל גופו הוטח בכוח קדימה, ואז נפתחה כרית האוויר
... יותר הוא לא זוכר. ועכשיו הוא כאן.

הוא לא רוצה אפילו לדמיין איך נראית הטסלה האהובה שלו. שירי אלעד נתנה את מכתה הסופית.
אבל היא לא עשתה את זה בכוונה. אני מקווה. למה היא בכלל נהגה כל כך מהר?! בטח שהוא זכר
את שירי אלעד. היא הייתה אתו בבית הילדים, והם היו שכנים גם אז. למרות שבקיבוץ כולם שכנים,
כמובן, אבל הם גרו ממש קרוב זה לזה. היא תמיד הרגיזה אותו, כי הייתה ילדה מכוערת ומוזרה, עם
שיניים בולטות, והם יכלו לצחוק עליה בדיוק באותה מידה שבה צחקו עליו. הוא זכר כמה מראה
חיצוני היה חשוב בקיבוץ, בקרב הילדים. ואולי לא נכון להגיד "חשוב". פשוט, כל דבר שונה היה עילה
לצחוק. מה, לא צחקו על מאור שהוא נמוך? ועם שרון הם בכלל השקיעו, צחקו עליה שיש לה אף
גדול. עליו כמובן הכי צחקו, כי היה גם שמן, וגם ילד חוץ. אין שילוב יותר טוב מזה. היה עוד ילד חוץ
בנוסף אליו, אבל הוא נראה טוב, והיה מצחיק נורא, אז הוא דווקא היה מקובל. אבל על שירי לא
צחקו, למרות שהייתה מכוערת. כי היא הייתה מאלה שתמיד יזמו את הירידות על אחרים. היא
חיברה עליו את השיר ההוא, אחרי שהכול התפוצץ. היא הייתה כמו הילדים האלה, שפחדים שירביצו
להם, אז הולכים ומרביצים למישהו אחר.

הוא הרגיש צל מעליו. "ניר?" קולה היה מודאג. הוא פקח את העיניים והתבונן בה. מה שכן, השיניים
שלה כבר לא היו בולטות. מנפלאות האורתודנטיה. היא גם לא הייתה מכוערת. היא נראתה חמודה
מאוד.

"אני בסדר, אל תדאגי."

היא הביאה מגבת עם קוביות קרח, הניחה אותה על ראשו, והמשיכה לאחוז בה, מספיגה אותה
בעדינות על צד ראשו, על המצח, על הקודקוד. זה היה נעים ומרגיע. ריח המגבת החזיר אליו
זיכרונות של ריח הבגדים בקיבוץ לאחר שכובסו, כשכל הילדים בחדר הילדים היו יושבים ומקפלים
אותם, ממיינים אותם ביניהם. עוד זיכרון שלא זכר עד עכשיו.

"מה בכלל עשית כאן?" הוא שמע את שאלתה מבעד לעיניו העצומות.

"נפגשתי עם חבר בבית קפה בהרצליה, ואז, בגלל שהייתי כל כך קרוב, אמרתי לעצמי שאקפוץ
לבקר. היו כל מיני זיכרונות קשים שרציתי להתעמת אתם," מכר לה את גרסת הכיסוי שהכין עוד
קודם לכן.

"איפה אתם גרים עכשיו?"

"המשפחה גרה בקריית אונו. אני גר בדיזנגוף, בדירת מטר על מטר חמודה. הקיבוץ לימד אותי לחיות בצמצום," סיים בציניות.

"חשבתי שתגור באיזו דירת פאר!"

"אני לא כזה עשיר! ראית איזה אוטו יש לי. היה לי."

"טסלה זה לא אוטו של עשירים? מה נעשה עם זה באמת? שאזמין גרר לאוטו? אני אסיע אותך הביתה כמובן."

"זה יהיה יפה מצדך, אבל אין צורך. אני לא רוצה להטריח אותך. אני אקח מונית."

"לא, מה פתאום. זה המעט שאני יכולה לעשות. אל תתווכח, אתה תפסיד," הוסיפה בתקיפות כשראתה שהוא עומד לסרב בנימוס שוב.

"טוב," הוא חייך. היא המשיכה לטייל עם המגבת על ראשו, והוא עצם שוב את עיניו והתמסר לטיפול. "מה את עושה בימים אלה?"

"סיימתי תואר ראשון במדעי המדינה ופילוסופיה, ועכשיו אני עומדת לאבד את עבודתי במשרד פרסום."

"לאבד?"

"כן, עזבתי היום בלי להודיע, והבוס שלי לא אוהב כשעושים את זה. הוא גם לא אוהב לתת לאנשים לצאת לפני הזמן, וזו הסיבה לכך שעזבתי בלי להודיע."

"ולמה בכלל יצאת?"

"אה, זה בכלל סיפור נחמד, והוא אפילו מתקשר אליך! יצאתי כי אח שלי החכם עזב את הבית, ונסע לעבודה בלי לקשור את שני האמסטפים שלנו מאחור. במקום זה הוא השאיר את החברה שלו, נועה,

שפגשת קודם, לבד אתם. וכשהיא התעוררה וגילתה שני כלבים נוהמים מאיימים אליה, היא התקשרה אליי."

"במהירות שבה נכנסת לחנייה, מזלך שאני הייתי שם כדי לבלום אותך. אחרת אַת היית נכנסת באקליפטוס."

"אל תהיה כל כך בטוח, אני מומחית בלעשות כניסות מהירות לחנייה הזאת."

"שאני מניח שהיא שלך."

"כן."

"מה עם חנייה לאורחים?"

"לא כאן. כאן זה שטח פרטי. לא ראית את השלט?"

"הוא לא היה פרטי כשאני גרתי כאן."

"נכון. אבל מאז שנפתח הקניון בכניסה לקיבוץ, כל מיני אנשים באים לבקר בתוך הקיבוץ עצמו, אז דאגו לכתוב על חלק מהשבילים שהם פרטיים. על רובם, למען האמת. היחידי שלא כתוב לידו "שטח

פרטי" הוא האזור ליד חדר האוכל. ויונתן באמת מקטר שכל הזמן עוברות שם מכוניות."

"יונתן עוד גר בקיבוץ? הרבה נשאר בקיבוץ? חשבתי שהצעירים עוזבים בהזדמנות הראשונה."

"עוזבים, וחוזרים, ועוזבים שוב... קשה לנו להתרגל לעיר, אחרי שגדלנו כל חיינו בקיבוץ. גם מציעים לנו הצעות מפתות, לממן את הלימודים שלנו, דברים כאלה. רוב הכיתה נשארו. סיוון גרה כבר חמש שנים בתאילנד, ואלון עבר לנהריה, אבל חוץ מזה, אנחנו עשרה כאן. כמעט כל החבורה המקורית."

עשרה. הם היו ארבעה עשר בסך הכול כשהוא היה כאן. וזה נחשב אז לבית ילדים גדול.

"עברתי קודם ליד בית הילדים, אבל הוא היה נראה לי נטוש, ולא היה נעים לי להיכנס."

"לא, הוא לא נטוש. יש שם עכשיו כיתה, הם בני עשר. אם תרצה אני אקח אותך להראות לך את המקום. או שאפשר לקפוץ להגיד שלום לחבר'ה. הם ישמחו לראות אותך. כולנו רצינו לבקש ממך סליחה. גם אני."

"זה בסדר. אני לא מצפה מכם להגיד סליחה על דברים שקרו לפני חמש עשרה שנה."

"או שכן או שלא, אבל אנחנו עדיין צריכים לבקש ממך. ילדים יודעים להיות כל כך אכזריים! ובעיקר

ילדי קיבוץ כלפי ילד חוץ. אני לא גאה במה שעשינו לך. אנחנו מדברים על זה לפעמים בינינו, כשנזכרים. הדס אפילו חיפשה אותך פעם, כדי לבקש ממך סליחה. וזה היה לפני שנהיית מפורסם, אז שלא תחשוב שהיא הייתה משוחדת או משהו. היא יצאה עם מישהו שהיה יחד אתך בבית הספר,

וכשהם עלו על זה שהיא מכירה אותך, היא ניסתה לאתר אותך כדי להתנצל."

כן. הוא אפילו ידע שהיא חיפשה אותו, וברח ממנה בכל כוחו. הוא לא היה מוכן אז נפשית למפגש

איתה. למפגש עם אף אחד מהם. אבל עכשיו הוא מוכן.

"בסדר."

"בסדר מה? אתה רוצה ללכת לטייל קצת בקיבוץ?"

"בסדר."

"טוב. אז חכה עוד רגע כאן, אני אלך לקשור את הכלבים. לא לחזור על טעות פעמיים. למרות שאני

מניחה שנועה עכשיו שקועה חזק ברשתות החברתיות, אבל לא היינו רוצים שהכלבים יפריעו לה

באמצע. אני תקף חוזרת."

היא השאירה אותו על הספה, והלכה אל החדר של צח. הכלבים קידמו את פניה מכשכשים בזנבם.

מדהים כמה שהם חמודים וידידותיים כלפיה. ממש כואב הלב לקשור אותם, אבל אין ברירה, ושלא

יעבדו על אף אחד עם היללות שלהם, השקרנים האלה. צח ישחרר אותם כשיחזור.

ניר קיבל את פניה בעמידה. "אתה חושב שאתה מסוגל ללכת?" שאלה אותו.

"כן, אני בסדר. עוד מעט כבר אהיה כמו חדש."

"אחלה. אין טעם להתקשר לאנשים, פשוט נלך אליהם. זה היתרון בלגור בקיבוץ, קשה לא למצוא

מישהו. כמעט כולם גם גרים באותו שביל, באזור שליד הברכה."

"אני זוכר! מאור ושרון גרים שם."

"נכון. וגם הדס ויעל ואפרת וערן."

היא התלבטה אם להשאיר פתק לנועה והחליטה שלא, והם יצאו. שירי הובילה, והוא הלך אחריה

בצייתנות, למרות שדי זכר את הדרך בעצמו. קשה ללכת לאיבוד בקיבוץ, הכול כל כך קטן. הוא שם

לב לכך שהם עקפו את מגרש החנייה, אבל שתק. יהיה לו מספיק זמן לראות את החורבן. השמש

סנוורה, והוא הוציא מכיסו את משקפי השמש. איזה מזל שכשדיבר עם שחר הסיר אותם! מעניין מה

היה קורה לעיניו, לו הייתה כרית האוויר נפתחת כשהמשקפיים על פניו.

תוך כדי הוצאת המשקפיים, נגעה ידו בחבילה שהייתה בכיסו, והוא הצטמרר. איזה חרא! הוא שכח

מזה לגמרי! שיט! הוא בא עד לכאן כדי להרחיק את זה מהם, ועכשיו הוא הולך ממש להביא את זה

עד אליהם!

"אז מה אתה עושה כיום? אתם עומדים להוציא אלבום חדש?" שאלה שירי, והוא הוציא את ידו

מהכיס, וניסה להתנהג כאילו הכול כרגיל.

"עוד לא. אנחנו עובדים עליו עכשיו, אבל רק התחלנו. יש סיכוי שבכלל נקליט אותו בניו יורק, קיבלנו

כמה הצעות שוות בהחלט."

"איך זה להיות מפורסם?"

"מוזר. לפעמים זה מחמיא ומספק וסבבה, ולפעמים זה סתם מביך, כמו עם החברה שלך. ואין לי חיים אישיים. אנשים שומעים כמעט על כל דבר שאני אומר או עושה, ובדרך-כלל בצורה מעוותת. אני לא יכול לשבת עם מישהו במסעדה בלי שיפרסמו את זה איפשהו, וגם יוסיפו שהייתי קמצן בטיפ, ושאני צריך להסתפר, וכל מיני דברים מוזרים כאלה."

"היית מעדיף לא להיות מפורסם?"

"אני לא יודע. אני מניח שלא. פרסום אומר שאתה טוב. שאוהבים אותך. אבל זה גם מעייף." הם פסעו באותו שביל רחב שבו הלך קודם לכן, שהוביל אל בית הילדים שלו. הוא הסתכל סביבו בעניין.

"את יודעת שכשהייתי ילד נורא פחדתי ללכת בלילה בשביל הזה? הוא בנוי במין שיפוע כזה, וכשהייתי הולך הביתה, לא הייתי רואה את שאר הדרך, בגלל העלייה, והכול היה חשוך כל כך. תמיד הייתי מפחד שמישהו יתנפל עליי."

עיניה של שירי התרחבו, "אני שונאת את הדרך הזאת עד היום! היא מפחידה אותי נורא! והיא עדיין חשוכה היום, בדיוק כמו אז." שניהם חייכו.

הם עברו את בית הילדים, לקחו ימינה ואז שמאלה, והגיעו לרחבת דשא גדולה, בעלייה, שמשני צדדיה היו בתים פזורים, שמונה בכל צד.

שירי הובילה אל הבית השני, ונir גילה שהוא לא זוכר מי גר בו.

הם לא ניגשו אל הדלת, אלא איגפו את הבית ובאו אליו מצידו האחורי. היא ניגשה אל החלון הגדול שהיה קבוע בו, והקישה עליו בחוזקה.

נir הרגיש גל פחד מכה בו. לא יאומן. אחרי כל השנים שעברו, אחרי שכל אחד בארץ בערך יודע מי הוא, הוא עדיין מפחד מבני הקיבוץ.

"אה, שירי, זאת את. הבהלת אותי!" למי שייך הקול הזה? הוא לא זיהה אותו. טוב, הרי השתנה להם הקול מאז כיתה ה'.

"ערן, בוא החוצה, תראה את מי הבאתי. ותקרא גם ליעל!" שירי לא חיכתה לתשובה, אלא חצתה את רחבת הדשא, וניגשה אל שורת הבתים מצדה האחר.

הפעם היא הקישה בדלת, אותה דלת שזכר היטב. שרון בכבודה ובעצמה פתחה אותה. היא הסתכלה עליו ופלטה צרחה. "ניר! יו, כמה זמן לא ראיתי אותך!" היא הושיטה ידיה לעברו, והוא חיבק אותה, מתרגש משמחתה המדבקת.

"כנסו, כנסו!"

"תשאירי את הדלת פתוחה, שהשאר יבינו איפה אנחנו. קראתי גם להם."

הם התיישבו בסלון של שרון, שלא השתנה במשך כל חמש עשרה השנה האחרונות, כפי שגילה ניר להפתעתו.

"מאור עובד היום במפעל, נכון?" שאלה שירי.

"כן. והדס ואפרת נסעו לתל אביב. איך הן יצטערו שהחמיצו אותך!", היא אמרה לניר, שהסתכל אליה וחייך במבוכה. שרון, בניגוד לשירי, נשארה בדיוק אותו דבר, רק קצת יותר גבוהה.

ברגע זה נשמע קולה של יעל מבעד לדלת. "שרון, שירי אצלך? היא אמרה לנו לבוא לר-..."

יעל השתתקה באמצע המילה, הביטה בניר בתדהמה, ונעמדה במקום. ערן, שהיה מאחוריה, התנגש בה, ועמד להעיר משהו, אך אז קלט את ניר.

"וואו, ניר חולם! מי היה מאמין? בואי יעל, תגידי שלום, אל תעמדי שם כמו מטומטמת."

הם ניגשו לעבר ניר ולחצו את ידו, ערן בחיך רחב, ויעל בהחלט ללא.

שרון הביאה כיבוד ושני כיסאות, כי הספה שלה הספיקה רק לשלושה אנשים, והם התיישבו.

היה נדמה שיעל רק רוצה לברוח משם. היא התעסקה בקנקן השקוף שהביאה שרון, עם מיץ כתום בתוכו, וניר מזכר במכונה המיץ שבחדר האוכל ואיך לפעמים היו שולחים אותו לשם למלא קנקן בחלב, או במיץ, או להביא אוכל למשפחה, כשרצו לאכול בבית. יעל מזגה לעצמה מיץ כתום זרחני ושאלה אם מישהו רוצה גם. אף אחד לא רצה.

"עכשיו ספר הכול", אמרה שרון. "מה בדיוק אתה עושה כאן? באת לבקר? ולמה רק עכשיו? ולמה

אף פעם לא ענית להודעות שלי?"

"לענות לפי הסדר?" הוא גיחך, ולא ידע מה להשיב. "לא באתי עד עכשיו כי לא רציתי. אבל הייתי

היום ממש קרוב, אז החלטתי לקפוץ לבקר."

"באת ישר אלינו?" שאל ערן.

"אה, לא. נפגשתי קודם עם שירי, הוא חייך אליה כיודע סוד והשתתק."

היא הייתה בטוחה שהוא עומד לספר להם, ומצאה את עצמה ממש מופתעת מהעובדה שלא אמר דבר.

"יותר נכון להגיד שאני נפגשתי בו. אני, אה, נכנסתי בו עם האוטו שלי."

"מה?!"

שירי סיפרה להם בתמציתיות מה קרה, איך מיהרה להציל את נועה, ואיך התנגשה בו בשעה שהיה בחנייה, ואיך סחבה אותו לתוך הבית וחיכתה שיתעורר. ניר האזין גם הוא בעניין לחלק הזה, שלא היה מוכר לו. "הייתי בטוח שאת ונועה סחבתן אותי. איך בכלל הצלחת להרים אותי לבד?" שאל.

"או, אל תראה ככה את שירי, ערן ענה, "היא כבר שנים בקרב מגע, ודי ג'אברית."

ניר הביט בשירי, והרים גבותיו בהתפעלות.

"ואתה בסדר? לא נפצעת? נקווה שלא הזקת לו עוד יותר כשהוצאת אותו ככה במקום לקרוא

לאמבולנס או משהו." שרון פרגנה פחות.

"כן, כן, אני בסדר, אל תדאגי. שירי טיפלה בי יפה מאוד."

"אתם יודעים ש'עששת' מקליטים עכשיו אלבום חדש?" שירי ניסתה להעביר נושא.

"באמת? היו שמועות שאתם עומדים להתפרק."

"היו גם שמועות שאני הומו. אל תאמין לכל מה שאתה קורא."

"מי כותב לכם את המילים של השירים?" יעל פתחה לראשונה את פיה.

"אנחנו. שגיא ויאיר ואני."

"כדאי לכם להיעזר בשירי. אתה זוכר איזה יופי היא ידעה לכתוב שירים? איך הלך השיר המפורסם,

"ניר חולם גונב מכולם"? וואלה שירי, יש לך את זה, אין ספק. זה ממש קליט, עובדה, אני זוכרת את

זה עד עכשיו."

שתיקה נפלה ביניהם. מה הסיפור שלה? למה להחזיר את זה? הוא חשב שהם יעשו סולחה.

"ניר חולם הכי שמן בעולם," המשיכה יעל לצטט, מילים שצרבו בבשר. הוא גילה שזה עדיין מכאיב לו.

"תסתמי כבר!" אמרה שירי.

"יעל, " הוא פנה אליה. "אני סולח לכם. היינו ילדים. זה עבר."

"אתה סולח לנו?! אתה סולח לנו?" פניה קיבלו גוון סגול, עיניה ננעצו בו בזעם. "יש לך מושג מה

גנבת ממני?! בכלל הסתכלת פעם בתוך הקופסה?! או שרק גנבת אותה כי היא עמדה שם?"

ערן ניסה להרגיע אותה, אבל היא סירבה לשמוע. "לא, אני לא אשתוק. החזקתי את זה מספיק זמן בפנים. כולכם מסתובבים לי כאן עם פרצופים של צדיקים, צריך לבקש סליחה מניר חולם המסכן והאומלל, שהיה כזה קורבן וכולנו התעללנו בו. אתם יודעים מה הוא גנב ממני?!"

הוא הפסיק להקשיב. הסכר נפתח והזיכרונות סחפו אותו איתם חמש עשרה שנים אחורה, כשכל העסק התפוצץ. עלמה, המחנכת המגעילה שלהם, הושיבה את כל הילדים לשיחה ואמרה שלניר יש משהו שהוא רוצה להתוודות עליו. לא היה צריך להגיד יותר מזה, לכולם היה ברור על מה הוא רוצה להתוודות. הם חשדו בו עוד קודם לכן, מאז שיונתן ראה אותו ליד השידה שלו, ואחר כך גילה שנעלמו לו משם המדליות.

עוד לפני שהתחיל לדבר דקלמה שירי בקול את "ניר חולם גונב מכולם", וכל הילדים פרצו בצחוק. עלמה לא עשתה דבר כדי להגן עליו, והוא ברח מהכיתה בדמעות. זה היה לקראת סוף שנת הלימודים, וגם סופה של שנת השכירות השנייה של המשפחה. הם עזבו חודש מאוחר יותר, לא מחדשים את השכירות.

ובכל אותו החודש, לא דיבר אתו אף אחד מבני כיתתו. הוריו פנו לעלמה, ביקשו שתנסה לטפל בעניין, אבל היא ענתה שהילדים כבר מספיק גדולים כדי להחליט לבד, ושאין דבר שביכולתה לעשות, וזה צריך לבוא מהם, ושעם כל הכבוד, התגובה שלהם מובנת לאור מעשיו, לאור "האמון שנשבר". הוא אומנם החזיר לכולם את מה שלקח, אבל זה רק הגביר את הנחישות הכיתתית. בהתחלה חשב שהחרם דווקא עדיף, כי עכשיו לפחות לא הייתה אלימות. ובמובנים מסוימים זה היה עדיף. אבל לעבור חודש שלם כשמתייחסים אליך כמו לאוויר... אבא שלו בא מתישהו לכיתה, לבוש במדים, עם כל הדרגות, פנה לילדים וביקש מהם שיפסיקו את החרם. אמר שגם ככה המשפחה תכף עוברת, ושניר מאוד סבל בקיבוץ, ולא סתם הלך וגנב, שזו קריאה לעזרה, ושיגלו רחמים, וסלחנות.

זה לא עזר. אפילו שרון ומאור, שהיו חברים שלו קודם, החברים היחידים שלו, לא דיברו אתו. ככה עבר חודש, וביום האחרון, ממש דקות לפני שעזבו, הוא החליט לנקום בהם. פתאום הרגיש אומץ, משוחרר מכל הדאגות, יודע שלא יראה אותם עוד לעולם. הוא הלך לבית הילדים. זה היה בשעה שכולם היו בחדר האוכל, והמבנה היה ריק לגמרי. בחדר של יעל וערן וסער עמדה קופסה מלבנית קטנה ונוצצת על השולחן. הוא היה בטוח שהיא של סער, שהיה זה שהרביץ לו הכי הרבה, ולקח אותה ללא היסוס. הוא רץ את כל הדרך אל ביתו, אותה דרך מפחידה וחשוכה ששנא. כשהגיע

לביתו, נטשו אותו שאריות האומץ. הוריו כבר חיכו לו ליד האוטו, אייל בכה, הוא לא רצה לעזוב. נעמה ישנה בזרועות אביו. הוא אמר להם שהוא חייב לשירותים, נכנס לבית, ואז ראה אותו ריק כל כך ונטוש, אותו זיכרון שחזר אליו רק היום, כל כך הרבה שנים אחר כך. הוא שלף החוצה את הבלטה, ששימשה אותו כבר בעבר כמקום מחבוא לדברים שגנב. הוא אפילו לא בדק מה יש בתוך הקופסה. על הרצפה הייתה שקית ניילון, והוא השתמש בה לעיטוף, הניח את החבילה בחלל הריק שהיה מאחורי הבלטה והחזיר אותה למקומה.

"ניר?" קולה של שירי שלף אותו מחדר השירותים הריק שבזיכרונו. יעל עמדה בצד, עם ערן, שדיבר אליה בקול נמוך, מרגיע. שרון ישיבה במקומה, מסוגרת בעצמה.

"אפילו לא ידעתי שזה של יעל," הוא אמר. "חשבתי שזה של סער."

הוא הסתכל על שירי. "אני אפילו לא יודע מה זה היה."

"עזוב, זה בכלל לא משנה. אל תתרגש ממנה. זו לא הייתה אשמתך. זו הייתה אשמתנו. הכול היה באשמתנו. אתה היית ילד חוץ, אנחנו התעללנו בך בלי הפסקה, ובסוף התחלת לגנוב, כדי לנקום בנו, או כקריאת מצוקה, או אני לא יודעת מה. עברו כל כך הרבה שנים מאז. אף אחד לא זכר לך את זה חוץ מיעל, ולא היה לי מושג שהיא זוכרת את זה. אני לא התכוונתי שזה מה שיקרה. בכלל לא רציתי שזה מה שיקרה. רציתי דווקא לעשות לך טוב, שתתגבר סוף-סוף על כל הטראומה שבטח נשארה לך מאתנו. שתשיג קלואז'ר."

"אני חושב שהגיע הזמן לעזוב."

היא הנהנה. "בוא."

הוא התרומם וניגש לשרון. "היה לי כייף לראות אותך שוב." שרון הרימה את מבטה, שהיה נעוץ עד אז בספה. "גם לי. תהיה בקשר!"

"אני אהיה," אמר. ושניהם ידעו שהוא משקר.

"ביי ערן, ביי יעל", אמר וניגש אל הדלת. ידו הושטה אל כיס הדגמ"ח, ועצרה, מהססת. כמה קל יהיה פשוט לצאת מכאן, לנקום את נקמתו האחרונה.

הוא נעצר, והסתובב לעברם. אין לו צורך בנקמות. אף פעם לא היה לו.

הוא הוציא מכיסו את החבילה העטופה, וניגש ליעל.

"קחי. אף פעם לא פתחתי את זה. זה היה בקיבוץ עד עכשיו. אפילו לא ידעתי שזה שלך."

הוא הניח את הניילון בידיה, הסתובב בלי להמתין לתגובה, וצעד לעבר שירי, שחיכתה לו ליד הדלת.

הם דרכו על הדשא, שותקים. בחוץ כבר היה חשוך.

"אז זו הסיבה האמיתית לביקור שלך?" שאלה כשהחלו לפסוע על השביל.

"כן. רציתי להוציא מהמחבוא את הדבר האחרון שגנבתי."

"תכננת להחזיר את זה?"

"לא חשבתי עד כדי כך רחוק."

"אתה רוצה לדעת מה זה היה?"

"לא. נראה לי שאני מעדיף לא לדעת. זה לא כזה משנה לי. אולי אני אבקש ממך לספר לי פעם,

בעתיד, כשזה כבר באמת לא יכאב. זו הייתה נקמתי האחרונה, את יודעת."

"בוא נגיד שללא ספק הצלחת לנקום. גנבת לה את הדבר שהיה הכי יקר ללבה."

הם עברו את בית הילדים, וניר הסתכל עליו בלי לומר דבר.

השביל הרחב היה חשוך, בדיוק כמו שזכר אותו. העלייה מנעה מהם לראות את המשך הדרך.

"את יודעת, אני כבר לא מפחד מהשביל הזה." הוא אמר לה.

"גם אני לא." ענתה.